

Arrest

nr. 163 345 van 1 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 januari 2013 dient de verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Tunis een visumaanvraag type C in. Op 20 februari 2013 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. Op 28 februari 2013 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Tunis een tweede visumaanvraag type C in. Op 28 maart 2013 wordt de verzoeker een visum toegekend.

1.3. De verzoeker komt op 15 april 2013 aan in België en wordt op 16 april 2013 te De Panne in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 20 mei 2013.

1.4. Op 3 mei 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Bij een schrijven van 13 november 2013 wordt meegedeeld dat aan deze aanvraag geen gevolg kan worden verleend wegens een “*substantieel gebrek van afwezigheid van handtekening*”.

1.5. Op 7 mei 2013 leggen de verzoeker en zijn partner I.H., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te De Panne een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.6. Op 7 mei 2013 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 4 november 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 127 246 van 22 juli 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 29 juli 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 28 januari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 148 500 van 25 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 23 februari 2015 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 11 augustus 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 24 augustus 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4,5 6 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Er werden loonfiches voorgelegd voor de maanden november 2014 t.e.m. april 2015, De inkomsten, die hieruit voortvloeien zijn gemiddeld per maand minder dan 120% van het leefloon, zoals voorgeschreven door bovenstaand wetsartikel. Meer zelfs, de referentiepersoon beschikt zelfs niet over een inkomen dat ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%).

Het inkomen van betrokkene zelf kan hierbij niet in rekening worden gebracht, het is immers de Belgische die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. (Arrêt n° 230955 Conseil d'Etat du 23.04.2015)

Verder, wat betreft de behoeftenanalyse die overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.20 dient te worden gemaakt. Gezien de individuele situatie van betrokkenen wordt van de referentiepersoon verwacht dat er minimum gemiddeld het leefloon voor een persoon met gezinslast ter beschikking is uit hoofde van de Belgische. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon geen huur dient te betalen, waardoor inderdaad een groot deel van de woonkost komt te vervallen. Gezien zij echter niet eens beschikt over het leefloon voor een persoon met gezinslast is er een reëel risico dat zij zich zullen moeten wenden tot het ocmw om voldoende in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

1.9. Op 22 september 2015 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Tevens werpt hij een manifeste beoordelingsfout op.

Het middel is onderbouwd als volgt:

"1. Dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoeftenanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoeftenanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke grondige uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest dd. 7 april 2014 nr. 122 175 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit arrest werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd, en naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die reeds heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag en dat in dat geval verweerder verplicht is op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat, indien verweerder niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, het art. 42§2 tweede lid, Vw. voorziet dat verweerder hiervoor alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Dat in casu verweerder, die oordeelde dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoederisicogrens ligt, heeft nagelaten bij verzoeker alle bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de

openbare overheden, waardoor verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Dat er derhalve in casu schending is van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker en zijn levenspartner geen huur dienen te betalen.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met deze vaststelling geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

De vaststelling dat de inkomsten van verzoekers levenspartner minder zouden zijn dan 120% van het leefloon doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder gehouden en verplicht is op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

2. Dat tenslotte uit de weigeringsbeslissing dd. 11.08.2014 blijkt dat verzoeker, die samenwoont met zijn Belgische levenspartner, zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 11.08.20145 geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het art. 40ter Vw.

Dat nu verzoeker zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan hem toch anno 2015 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat, nu verzoeker te De Panne samenwoont met zijn Belgische levenspartner en heeft aangetoond dat hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Overigens bepaalt art. 221 B.W. uitdrukkelijk dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat, indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachten hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 januari 2015 nr. 136 845, het arrest dd. 31 maart 2015 nr. 142 509 en het arrest dd. 29 juli 2015 nr. 150 168 waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat ook met de persoonlijke inkomsten van verzoeker zelf dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoekers levenspartner, en dus ook met de bewijzen van verzoekers persoonlijk tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoekers levenspartner.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verweerder verwijst naar een arrest van de Raad van State dd. 23 april 2015 met nr. 230955 doch dit arrest kan door verzoeker nergens teruggevonden/geconsulteerd worden.”

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen hierop als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet,*
- het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht, de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder een behoeftenanalyse werd uitgevoerd.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Terwijl artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de behoeftenanalyse wel degelijk werd uitgevoerd.

Immers, is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd :

“Verder, wat betreft de behoeftenanalyse die overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.20 dient te worden gemaakt. Gezien de individuele situatie van betrokkenen wordt van de referentiepersoon verwacht dat minimum gemiddeld het leefloon voor een persoon met gezinslast ter beschikking is uit hoofde van de Belgische. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon geen huur dient te betalen, waardoor inderdaad een groot deel van de woonkost komt te vervallen. Gezien zij echter niet eens beschikt over het leefloon voor een persoon met gezinslast is er een reëel risico dat zij zich zullen moeten wenden tot het ocmw om voldoende in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de gemiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Terwijl door de verzoekende partij nergens bewijzen werden voorgelegd met welke documenten/bescheiden geen rekening zou zijn gehouden, zodat deze bewering evenmin afbreuk kan doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Op grond van de beschikbare gegevens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht vastgesteld dat geen bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorligt.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Vervolgens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze een behoeftenanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet doorgevoerd.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Verzoekende partij houdt voor dat volkomen ten onrechte werd gesteld dat met het inkomen van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden.

Terwijl de Belgische referentiepersoon naast haar eigen inkomen uit tewerkstelling eveneens beschikt over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Verzoekende partij laat gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn partner in een duurzame relatie.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook enkel rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

De verzoekende partij stelt ter zake evenwel dat tevens rekening diende te worden gehouden met de inkomstenbewijzen van het gezinslid zelf, nu de referentiepersoon ook over zijn/haar inkomsten zou kunnen beschikken.

Verzoekende partij laat gelden dat dergelijke zienswijze van de verzoekende partij volledig in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“ B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld :

“De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat

hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

De verzoekende partij beroept zich ook op artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek.

Nog los van de vaststelling dat de partijen niet gehuwd zijn en enkel wettelijk samenwonen, en uit art. 40ter Vreemdelingenwet blijkt dat enkel inkomsten van de referentiepersoon zelf kunnen worden aangevoerd, blijkt uit art. 221 B.W. geenszins dat een echtgenoot zonder meer over de inkomsten van zijn echtgenoot kan beschikken.

Bovendien vinden de bepalingen van het Burgerlijk wetboek inzake het huwelijksvermogensrecht niet zonder meer doorwerking in het kader van een aanvraag tot verkrijging van een verblijfsrecht (zie hiervoor R.v.St. 1 juni 2006, nr. 159.485).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

In de bestreden beslissing werd wel degelijk een behoeftenanalyse gemaakt, waarbij terecht werd uitgegaan van de inkomsten van de referentiepersoon.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)"

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het inkomen van de verzoeker gemotiveerd dat dit bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, “niet in rekening (kan) worden gebracht”, nu het “de Belgische die zich wenst te laten vervoegen (is) die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”.

2.3.3. Te dezen voert de verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel aan dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “geenzins (...) rekening (werd) gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon”, waarbij hij erop wijst dat hij “samenwoont met zijn Belgische levenspartner” en “zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt”. Hij meent dat zijn inkomsten uit tewerkstelling “wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag” en dat, doordat dit niet gebeurt is, er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, evenals een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

2.3.4. De kernvraag in deze zaak bestaat erin welke interpretatie dient te worden gegeven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet “beschikt” over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.3.4.1. Volgens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen “beschikt”. Deze wetsbepaling voorziet niet dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige “eigen” bestaansmiddelen beschikt. Deze bepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Het woord “beschikken” wordt in Van Dale trouwens gedefinieerd als “1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over” en in Wolters als “1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over”. Uit deze definities kan niet worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over – of gebruikmaken van – het inkomen dat diens partner, met wie hij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert. Door te overwegen dat het inkomen van de verzoeker bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, “niet in rekening (kan) worden gebracht”, nu het “de Belgische die zich wenst te laten vervoegen (is) die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet een engere invulling dan wat er letterlijk in gelezen wordt.

2.3.4.2. Het begrip “beschikt” komt bovendien niet enkel voor in het aangehaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te

voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, eerste lid, alinea 1 van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), wordt net zoals artikel 40ter in de Vreemdelingenwet gepositioneerd onder het “*Hoofdstuk 1. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*” van “*Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen*”. Bovendien wordt in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet expliciet verwezen naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “*over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “*beschikt*” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan ten overvloede op worden gewezen dat dit tevens steun vindt in de overweging A.13.6.2 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waaruit blijkt dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit vlak – de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie – ten gronde had opgemerkt dat “*de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie*”.

Het komt de Raad dan ook nuttig voor om na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie het begrip “*beschikt*” in het kader van de Burgerschapsrichtlijn interpreteert.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht – die inmiddels werd “opgeslorpt” door de Burgerschapsrichtlijn – diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “*een derde*”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02) en dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punten 41 en 51). Daarnaast overwoog het Hof nog dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (*cf.* HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punt 47; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak in het licht van artikel 7, eerste lid, b) van de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip “beschikken” moet worden uitgelegd als dat “*het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat (...) het minste vereiste (wordt gesteld) met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld*” (HvJ 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Om alle voormelde redenen kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikt” in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

2.3.4.3. Daarnaast dienen nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht te worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punten 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont op voorwaarde dat deze Belgische partner erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft –, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34).

Het gebruik maken van het vrij verkeer vormt niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht. In dit verband kan worden gewezen op artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat de rechten en de plichten vaststelt die verbonden zijn aan het burgerschap van de Unie. Deze bepaling verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “*aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten*” (zie HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e.a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “ ‘Civis europaeus sum’: from the cross-border link to the status of citizen of the Union”, *SEW* 2012, 2-13). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (*cf.* HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punten 65 en 66), zijn er omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden

genegeerd (N. CAMBIEN, "Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?" in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken of een dergelijke afhankelijkheidsverhouding *in casu* aan de orde is, doch er kan wel worden vastgesteld dat dergelijke situaties zich kunnen voordoen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij principieel geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van de derdelander, hiervoor geen aandacht heeft gehad.

In dit verband moet ook worden gewezen op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (*cf.* GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3), is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, in de zin dat hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie *infra*, punt 2.3.4.4.) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, *o.c.*, 2-13).

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

2.3.4.4. Ten slotte wordt er op gewezen dat de wetgever met het instellen van de inkomensvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet "*beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid*" (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8). Hierbij kan er op worden gewezen dat het inkomen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 *iuncto* artikel 34, § 1 van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon gaat samenwonen met een derdelander – echtgenoot of samenwonende partner – en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet zal worden, zodat die Belg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (*cf.* HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

2.3.5. Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “*beschikt*” uit artikel 40*ter*, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “*beschikken*” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Aldus concludeerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40*ter*, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.3.6. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.3.7. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

2.3.7.1. Door met verwijzing naar de inhoud van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet te benadrukken dat het de “*Belgische referentiepersoon*” is die dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat deze Belgische referentiepersoon hiertoe over eigen inkomsten dient te beschikken en dat deze in geen enkel geval kan beschikken over het inkomen dat diens partner, met wie hij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert.

2.3.7.2. In zoverre de verwerende partij verwijst naar de consideransen B.52.3, B.55.2 en B.55.3 (bedoeld wordt: B.55.4) van het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, wordt er op gewezen dat het Grondwettelijk Hof in deze consideransen nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “*beschikt*” dat voorkomt in de zin “*(v)oor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”, waarmee het tweede lid van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in de genoemde overwegingen van het Grondwettelijk Hof wordt verwezen naar “*de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden*” (B.52.3), de “*bestaansmiddelen van de gezinshereniger*” (B.55.2), “*indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt*” (B.55.2), “*dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont*” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, in aanmerking kunnen worden genomen, te meer daar artikel 40*bis*, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 en vervangen door de wet van 8 juli 2011 ook gewag maakt van “*(d)e in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt*”, en het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest van het Hof van Justitie (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België), duidelijk is dat geen vereiste kan worden gesteld inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Uit de overwegingen B.55.2 tot en met B.55.5 van het voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof kan niet meer worden afgeleid dan wat deze zeggen, namelijk dat het overwegingen zijn met betrekking tot het voor het Hof aangevoerde verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden voor wat betreft de bestaansmiddelen. Het gaat dan meer specifiek over de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B.55.2), over het gegeven dat bij het bepalen van de inkomsten van de Belgische gezinshereniger de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen op voorwaarde dat de gezinshereniger aantoont dat hij actief werk zoekt (B.55.3) en om de vereiste dat de Belgische gezinshereniger tevens de regelmatigheid en de stabiliteit van de bestaansmiddelen aantoont, terwijl de gezinshereniger die burger van de Unie is, enkel “*voldoende*” bestaansmiddelen moet aantonen (B.55.4). Uit deze overwegingen blijkt niet dat het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken over een mogelijke discriminatie aangaande de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger beschikt of – meer in het algemeen – over de draagwijdte van het begrip “*beschikt*” in artikel 40*ter*, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.3. Voor zover de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanvoert dat indien de “*wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, (...) zij hiernaar uitdrukkelijk (had) verwezen*” en hierbij verwijst naar de consideransen B.21.3 en B.21.4 van het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, wordt er op gewezen dat deze passages handelen over de bepalingen van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de bepalingen van de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. De genoemde consideransen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof doen nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord “*beschikt*” dat voorkomt in de zin “*(v)oor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”, waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling “*niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat*”, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de consideransen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Daarenboven kan worden aangenomen dat, in plaats van de bepalingen van de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, *in casu* eerder aansluiting dient te worden gezocht bij de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarop hierboven reeds werd ingegaan. Een vergelijking van de situatie van gezinshereniging met een Belg met de situatie van gezinshereniging tussen derdelanders gaat trouwens niet op. Derdelanders die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk omwille van gezinshereniging met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht, worden ingevolge artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet toegelaten tot een verblijf voor beperkte duur gedurende een periode van drie jaar en moeten jaarlijks de vernieuwing van hun verblijfstitel (A-kaart) aanvragen conform artikel 13, § 2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 33, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) (zie ook artikel 25/3, § 2, *in fine*, van het Vreemdelingenbesluit). Bij deze jaarlijkse aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel moet de voormelde vreemdeling die de vernieuwing van zijn verblijfstitel vraagt op grond van artikel 33, derde lid van het Vreemdelingenbesluit tot staving van zijn aanvraag de documenten overleggen waaruit blijkt dat hij nog altijd de voorwaarden vervult die aan zijn verblijf zijn gesteld. Familieleden-derdelanders van Belgen of Unieburgers genieten daarentegen conform artikel 42, § 1, eerste lid *iuncto* artikel 42, § 3 van de Vreemdelingenwet van een niet in duur beperkt recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ze krijgen een verblijfstitel voor vijf jaar (F-kaart). Voor de houders van een F-kaart is er bijgevolg geen sprake van een vernieuwing van een verblijfstitel zoals in de *supra* beschreven situatie van gezinshereniging tussen derdelanders.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, geeft de Belgische wetgever trouwens niet (steeds) expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon. Dit is weliswaar het geval in artikel 10bis, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, doch dit is – gelet op de hierboven reeds aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie – niet zo in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog verwijst naar de overweging nr. 72 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, wordt er op gewezen dat (de genoemde overweging uit) dit arrest betrekking heeft op gezinshereniging door onderdanen van derde landen, terwijl het *in casu* een gezinshereniging met een Belg betreft. De verwijzing naar (de genoemde passage uit) dit arrest is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

2.3.9. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,
mevr. A. MAES,
dhr. D. DE BRUYN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA